

Llegit i apro

"D'una altra banda, és cert que un ministre de Justícia no pot dir que tant li fa qualsevol compromís amb Laos -'llegit i aprovat per Luis Roldán'-, però pot pensar-ho i potser Belloch ho pensa, amb coneixement de causa, sabent que els jutges actuaran de forma lliure. Però, i els advocats de Roldán?"

Luis Roldán.

Dilluns, 27. Per una vegada, la realitat coincideix amb els pronòstics de sobretaula *off the record*, a l'hora dels Davidoff, quan els homes públics senten l'obligació -per efecte de la conspiració digestiva- de ser indiscrets i de contar que Roldán és a punt de tornar i que no hi haurà gaires acusacions a fer-li. El capvespre informatiu es capgira amb la detenció de Roldán, a Bangkok o a Laos. Tenim, suposo, dues sensacions: satisfacció pel final d'una impunitat que ens vexava i també curiositat pels misteris de la persecució, entre atzars i necessitats.

Dimarts, 28. Amb "La història de la 'mort viva'", publicada a la revista *L'Avenç*, ja podem parlar del "principi Lluch": "Com més llibres en castellà, més llibres en català". És una nova llei, no gaire del gust dels maximalistes del monolingüisme, però amb prou verificació quantitativa per part del professor Lluch. Pel que fa a la producció de llibres, el català viu durant "llargs períodes, sense i amb repressió política, al límit del mínim". Constantí Llombart ja parlava de la "morta viva". Així, la "decadència" és relativa perquè "no havia viscut cap període substancial d'opulència". Diu Lluch que el cop de la Guerra de Successió i el relatiu prohibicionisme lingüístic posterior, juntament amb el prestigi castellà de les limitades "llums", mostren dues osques notòries en la corba del set-cents: "Tot plegat poca cosa". Els números canten, i és difícil de parlar, després, de "Renaixença", sinó de "Naixença". Obté vigència un comportament de vasos comuni-

Constantí Llombart.

cants entre el català i el castellà, amb resultats de suma positiva. "Si els temps són més cultes i més lliures, totes les llengües avancen", diu Lluch, amb formulació de savi erràtic a l'hora de coordinar els mitjans i la corbata, però ben orientat per a comprendre els secrets del Nautilus. Vet aquí el "principi Lluch", ara com ara més incòmode que no el principi de Peter.

Dimecres, 1. Les passades vint-i-quatre hores del ministre Belloch constaran a la història política d'Espanya, encara que només sigui com a nota a peu de pàgina, entre l'agonia socialista i una etapa de centre-dreta. En menys de vint-i-quatre hores, la transformació de l'heroisme en patetisme virtual permet una perplexitat que afegeix nous descrèdits al Govern de Felipe González, malgrat el fet real de tenir Roldán a la presó, a punt d'interrogatori. Si a la conferència de premsa de dimarts Belloch ja hagués parlat del compromís amb Laos, l'eufòria per la detenció de Roldán potser hauria minvat, però sense destruir una franja essencial de la credibilitat del Govern. Vint-i-quatre hores després, qui perd la credibilitat és Belloch, encara que ningú no li negui una gran dosi neuronal de temeritat, potser incompatible amb allò que els vells tractadistes en deien prudència d'estat. D'una altra banda, és cert que un ministre de Justícia no pot dir que tant li fa qualsevol compromís amb Laos -"llegit i aprovat per Luis Roldán"-, però pot pensar-ho i potser Belloch ho pensa, amb coneixement de causa, sabent que els jutges actuaran de forma

vat per Luis Roldán

Juan Alberto Belloch.

lliure. Però, i els advocats de Roldán? No és possible –com ja deien avui mateix– que facin ús del paper de Laos per reclamar davant d'organismes jurídics internacionals? No és cap disbarat pensar que a la primera conferència de premsa de Belloch els elements d'engany no són només per omissió. Si no hi parla del document de Laos, perquè abans l'havien de conèixer els jutges, per quina raó no retarda la conferència de premsa o lliura el document als jutges aquell mateix matí? M'hauria agradat de demanar-li: “Quan i com pensava fer conèixer el compromís amb Laos al Parlament o a l'opinió pública?” Tampoc no semblen plausibles tots els càlculs en clau sobre l'anunci a *El Mundo*, explicats per Belloch amb retòriques de Sherlock Holmes: senzillament, la policia ja en tenia la clau. Afegim-hi que Paesa, segons els diaris, té oficina oberta a Laos.

Dijous, 2. Llegesc les cròniques sobre el *day after*, i les trobo poc justes amb l'actuació bel·licosa de Ronald Koeman en el partit d'ahir Barça-Paris Saint-Germain, no gaire disposades a reconèixer els mèrits d'un home de ferro que sap eliminar un risc amb l'eficiència del cirurgià que talla un abscess maligne amb un cop de canell, bisturí a la mà. Li diuen “Tintín” però té la potència dels centurions que a darrera hora salvaven la supervivència de l'imperi romà, en època de confusions espirituals i de desgavell polític. Més que defensa, Koeman “actua” i “gosa”: té capacitat de decisió individual enmig de les normes estratègiques, sense culpa ni ori-

Ronald Koeman.

ginalitat narcisista. Acut al perill sense que l'impressionin els estandards de l'adversari, amb la intrepidesa del viatger que cada dia descobreix noves terres i ni s'enyora ni perd el nord, xutant a porta sempre que es pugui.

Divendres, 3. Al marge de l'autenticitat dels papers de Laos, hem de fer l'esforç una mica perdonavides de Belloch per transferir tot l'èxit de la detenció de Roldán a la policia. Això fa dubtar que hi hagués una veritable pressió policíaca i que tot no fos una curiosa seqüència de permutes. Vet aquí el gran èxit del primer ministre d'Interior i Justícia: passar la patata calenta des de Laos a la jutgessa Ana Ferrer i constrenyir la policia a fer cara de pòquer.

Valentí Puig